

Mand sætter sit eget Liv i Fare for at erhverve en økonomisk Fortjeneste som den Brøndgraver, der graver for egen Regning, eller om han betaler en anden Mand for at sætte sit Liv i Fare, medens han dog selv samtidig fortjener noget derved, i sidste Tilfælde er det, vi paalægge den, som vil sende en anden Mand til et saadant livsfarligt Arbejde, dersom han driver det som Næringsbrug, at han skal holde hans Liv forsikret mod Ulykkestilfælde. Den anden Mand, som gør det for egen Regning, kan i saa Henseende forsikre sig saa meget, han vil, han har Ansvaret for sig selv, men af den, som engagerer en anden dertil, forlange vi, at han inden for Lovens Grænser skal tage Ansvaret paa sig. Det ærede Medlem er endelig af den Mening, at Arbejderne bør betale deres Forsikring selv. Efter hans Forslag ville de nemlig komme til at betale det selv, jeg ser her bort fra Statens Garant. Paa Tingets Bord ligger derhos et Andragende fra en Række Arbejdsgiverforeninger, som synes i det væsentlige at slutte sig til Udvalgets Forslag, men hvori man gør nogle Henstillinger om Forandringer, hvoriblandt ogsaa findes Ønsket om, at Arbejderne i visse Haandværksbrug skulle betale i det mindste en Del af Præmien. Der er paa dette Punkt en Uoverensstemmelse i dette Andragende, saa vidt jeg kan se, thi i Motiveringen gaar man ud fra, at det kun er visse Haandværkere, som man vil paalægge dette, medens man, hvor man reskapitulerer Distrikterne i Slutningen, synes at sige paa alle Grene, idet man i al. Umindelighed ønsker, at Arbejderne skulle betale indtil Halvdelen af Præmien selv. Det er en Sag, vi have haft meget fremme i Udvalget, og i Virkeligheden ere vi ganske enige med de ærede Andragere; men vi ere af den Mening, at efter det Lovforslag, vi her have forelagt, betale Arbejderne i Virkeligheden Halvdelen selv. Vi foreslaa jo ikke, at der skal gives dem fuld Ulykkesforsikring, thi for det første have vi truffet de første 13 Uger fra, som Arbejderne betale selv, og det er givet, at det ganske overvejende Antal Ulykkestilfælde, alle de, som ikke medføre blivende Arbejdsudygtighed, gaa ind under disse 13 Uger — det er vistnok 80 pCt. af alle Ulykkestilfælde, og det er ganske sikkert 30—40 pCt. af Udgifterne, som det drejer sig om — men dernæst maa man ikke overse, at vi have begrænset det Beløb, Arbejderne kunne erholde. Hvis vi virkelig vilde yde Arbejderne fuld Ulykkesforsikring, skulde de have en Erstatning, som svarede til Værdien af den tabte Arbejdssevne, men dette Beløb have vi saavel ved Død som ved

Invaliditet ligesom i alle andre Lænde begrænset til bestemte Beløb, som ikke repræsenterer Værdien deraf. Man kan ikke sige, at Værdien af en Arbejders Arbejdssevne kun er ca. 5,000 Kr. som Maksimum, den er sandsynligvis ofte langt større. Hvad der gaar ud over de ca. 5,000 Kr., er i Virkeligheden Arbejderens egen Risiko; om han beholder den som sin egen Assurandø; eller han forsikrer den andets Sted, det gør ingen Forskel, men jeg paastår; at naar Tælen er om fuldstændig Arbejdsudygtighed, vil Arbejderen efter det her foreslaaede selv virkelig have betalt sin Halvdel saavel ved sin Risiko som ved sin Præmie til Sygekassen, som jo udreder Ulykkeserstatning for det nævnte overvejende Antal Ulykkestilfælde. Vi ere os fuldt bevidste, at Arbejderne til disse hændelige Stader med Rette kunne siges at burde bidrage noget; men vi ere ogsaa fuldt overbeviste om, at som Forholdene ere og ville blive efter denne Lov, ville de ogsaa komme til at gøre det; der er ikke Tale om, at Arbejderen vil faa sin Ulykkesforsikring omkost, tværtimod vil han have al mulig Anledning — det vil jeg ogsaa sige over for det ærede Medlems Bemærkning om, at Beløbene ikke vare saa store, som de skulle være — til selv at afslutte en Supplementforsikring, hvis han har Evne dertil. Men at paalægge ham det som Pligt og i det hele taaget at paalægge Arbejderne at udrede bestemte tvungne Beløb, naar vi ikke kunne skaffe Garantier for, at de have Evne til at udrede dem, har Udvalget hidtil ikke villet, og det tror jeg egentlig heller ikke, man vil komme hen til. Jeg tror ej heller, at man vil opretholde Forlangendet om at dele endnu en Gang, naar man virkelig maa indrømme, at den Ulykkesforsikring her er foreslaet, paa ingen Maade fritager Arbejderne for at yde direkte og indirekte deres betydelige Tilskud. Hvis det ærede Medlem imidlertid finder, at disse 4,800 Kr. og de andre Beløb ere for lave, vil han jo have Udgang til at stille Forslag om, at det bør være højere, og Forslag særlig fra det ærede Medlems Side i saa Henseende vil jo have Krav paa Opmærksomhed. Vi have ikke troet at turde gaa videre. Der foreligger i øvrigt en Udtalelse for Rigsdagen i det Andragende, som jeg hentydede til for lidt siden, fra disse mange industridrivende om, at de betragte de af Udvalget foreslaaede Beløb som rundelige. Naar nu Udvalget paa den ene Side har en Udtalelse om, at de ere for små, og paa den anden Side om, at de ere rundelige, er det ikke usandsynligt, at vi have truffet omtrentlig det rette, i hvert Tilfælde have vi haft vort Blik henvendt paa, hvorledes Forholdene ere